

Drugi dan je zopet legla na isto mesto in gledala v višino. Zopet je sijalo nebo in zopet se je pogreznila temna senca v globočino. Ko je ta izginila, se je prikazal obraz njene mamice — in Maja jo je spoznala! Mamica! Mamica! Bilo je Maji, kakor da se je prebudila iz dolgega, globokega spanca. Milo je jokala po mamici, po stari hišici in po solnčku, ki ga ni nikdar videla. Nič več ni klicala rib, svojih služabnic, in ni se več hotela voziti v stekleni ladjici. Samo domov si je želela, domov k mamici, na zemljo...

Ko se je prihodnji dan zopet prikazalo temno vedro v studencu in se potopilo v globino, je splavala Maja navzgor, se prijela lesenega roba in se dala potegniti z drogom kvišku. Čim više je prišla, tem svetlejša je postajala — doli v globini pa se je lesketala steklena streha gradu. Kako široko in kako modro je bilo nebo! Majino srce je glasno bilo pri tej prečudni vožnji; staro preperelo kamenje pa je gledalo tuje in debelo iz svojih mahovitih plaščev na deklico.

Dospela je do vrha. Ko je mamica videla, da njen otrok visi na vedru, je zajokala od sreče in veselja. Objeli sta se in, če bi vrba ne razprostrla svojih košatih vej preko vodnjaka, bi prav gotovo obe padli v vodnjak.

Kakšno veselje je zavladelo v borni hišici! Mnogo lepša se je zdela Maji kakor gradič kraljične v studencu. (Konec prih.)

Zidarčki.

*Cela vasica, kaj, to bo mesto!
Hišice pisane, cerkev, vmes cesto:
ob strani drevesca kot v drevoredi,
lipo postavimo ravno na sredi — ...
Kdo je kaj takega videl med vami?
Pa naj pogleda, če kje sa gorami
zidajo mesta po našem načrti!
Polno je hišic, vmes cerkev in vrti,
vendar vse skupaj, kakor na dlani,
stoji sredi mise — na leseni poljani.*

Vera Albrechtova.